

Oral History Kosovo

IZVOD IZ INTERVJUA

[Dug intervju usmene istorije sa pripovedačicom je vođen 3. maja 2021. u Prištini. Na zahtev pripovedačice za anonimnost, uklonili smo identitet.]

Sagovornica: Pre nego što sma ostala u drugom stanju radila sam kao dadilja. I bilo je dete, ćerka jedne drugarice, imala je šest meseci. I od šestog meseca, pozvala me je telefonom i rekla: “Moram obavezno da se vratim na posao, da li možeš da dođeš?” Rekoh: “Nisam navikla na tako malu decu”, rekoh: “plašim se”, plašila sam se. “Ne mogu nikome osim tebi da poverim dete”. “Hajde”, rekoh: “doći ću, ali imaj u vidu da možda neću moći, tako da nemoj da se osloniš da si nekog našla”, rekla sam: “jer možda ne mogu, uplaćiću se ili tako nešto”, rekoh: “i onda moram da se odvučem”.

Intervjuerka: Šta te je plašilo?

Sagovornica: Mala, mislila sam da je ne povredim ili da ne znam da je nahranim, da je ne ugušim. Plašila sam se, to me je plašilo. Ali nekako sam odmah navikla. Izgledala mi je onako kao bucmasto dete, mala bucmasta. Ali, iako sam otišla samo da čuvam ćerku, takva mi je narav da ne mogu da sedim na jednom mestu. Čim bi zaspala, ja sam ustajala i čistila nešto, radila nešto, iako mi to nije bilo obaveza, ali navikla sam da čistim, naročito kad sam videla da nešto nije na mestu ustajala sam. Posle sam počela da se bavim i kućnim poslovima.

Intervjuerka: Koliko sati si provodila tu?

Sagovornica: Od osam ujutro do 16:00.

Intervjuerka: Koliko su te plaćali za to vreme?

Sagovornica: 200 evra.

Intervjuerka: Za mesec dana?

Sagovornica: Da.

Intervjuerka: Pet dana u nedelji.

Sagovornica: Šest, i subota. Bilo je trenutaka kada subotom nisam išla. Ponekad je odvodila kod svojih roditelja, ali većinom da, i subotom. Pozitivno je bilo to što sam navikla s decom. Videla sam da nije toliko teško s decom, ali je delikatan posao.

Intervjuerka: Šta si radila s detetom, mislim, kad nije spavala, kako ste provodili slobodno vreme?

Sagovornica: Ona je bila mala, šest meseci, pokušavala sam da joj pevam neke pesmice koje smo mi znali kao mali, kako bih je uspavala. Davala sam joj da jede, imala je određeni raspored i hranu je trebalo...

Intervjuerka: Raspored si napravila ti, ili njena majka?

Sagovornica: Ne, njena majka. Ja sam samo pratila ta pravila. Spremala sam hranu sa onim blenderom, davala sam joj da jede. Ona je bila jako dobro dete, spavala je kad je bilo vreme za spavanje, za sve je imala raspored. Kao da je navijena, ustani, ustani, spavaj, spavaj. Ne znam, uopšte mi nije bilo teško da se bavim njom. Jedino kad je bila bolesna, dva puta se desilo da bude bolesna, to je normalno. Deca kad su bolesna malo su... mi veliki kad smo bolesni imamo neke naše hireve, a kamoli dete.

E kad je bila bolesna, sve vreme sam zvala njenu majku: "Šta da joj sad dam, šta da joj radim?" Jer sam se plašila da ja donesem odluku za tuđe dete. Možda sam joj dosadila dok sam je zvala, ali šta da radim, nisam smela. I ko zna, može dete da bude alergično ili nešto da mu telo ne prihvati. Ali generalno je bila dobro dete. Mnogo sam se bavila njom, mnogo sam je volela. Počela sam mnogo da se vezujem za nju, i ona je počela da se vezuje za mene, ponekad kad se njena majka vraća s posla više je sedela kod mene, nije uopšte išla kod majke, vezala se za mene.

Do devetog meseca, kad je napunila devet meseci počela sam pomalo da bojim sa njom. Hvatala je ovo, pravila neke linije, takve neke stvari. Mislila sam samo da se bavi nekom aktivnošću, pola sata sam mogla da joj puštam televizor, tako mi je rekla, pola sata je gledala televizor, ali nikad nije gledala pola sata, odmah bi zaspala dok je gledala. Možda zato što nije navikla da gleda televizor, i kad bi počela da gleda odmah bi zaspala. Tako da sam naučila metodu kako da je uspavam, *tak* {onomatopeja} ispred televizora (smeje se), i zaspala bi. I dobro, dobar posao, naučila sam mnogo o tome kako odgojiti dete, naučila sam mnogo.

Intervjuerka: Koliko si je čuvala?

Sagovornica: Dok nije napunila godinu dana, šest meseci.

Intervjuerka: Kakva je bila ona faza kad si morala da napustiš tu malu devojčicu i da nastaviš život?

Sagovornica: Realno ja sam njih ostavila, jer oni nisu hteli mene da ostave, nisu hteli da je odvedu u vrtić, hteli su da je ja čuvam. Jer sam ja počela malo sa aktivnostima s njom, htela sam pomalo da je učim. I počela sam da je učim da hoda i tako te stvari. Realno, sve vreme sam provodila s njom i... Ali posle sam ja ostala u drugom stanju i imala sam problematičnu trudnoću i zbog toga nisam mogla da nastavim posao. Zabranio mi je doktor, realno, rekao mi je: "Moraš da sediš kući". I to je bio razlog što sam prekinula, inače ne bih, čak bih nastavila koliko god mogu. Za obe strane, za tri strane je bilo teško, i za mene i za roditelje, i za devojčicu.

Ali trudila sam se da uvek ostanem u kontaktu s njom, ponekad je i sad vidim, sad je porasla. Ali nekako me sad ne poznaje kao tad, sad je drugačije. Ponekad se udalji kad joj govorim, plaši se, znaš, neka... Ali bilo je vrlo teško i na početku mi je mnogo nedostajala, *uf* {onomatopeja}. Bilo je slučajeva i kad sam zaplakala jedno dva puta, kad bih se setila kako je ujutru ustajala, šta je radila, i kako te odmah traži. I kad sam znala da neće da me vidi, mislila sam kako joj je sad u vrtići. Ali eto, kad je napunila godinu dana, oni su je odveli u vrtić, ja sam prekinula, nisam više išla. Stvarno je bilo teško, na sreću nisam se odvojila od mog sina, ali tad nisam imala svoje dete, činilo mi se kao da se rastajem od svog deteta jer sam navikla na nju, vezala sam se.